

KAZALIŠTE	PRIJAVLJENO	ODOBRENO	ŠIFRA
ADRESA			
GRAD			
ŽUPANIJA			

TEL / FAX	<table border="1"> <thead> <tr> <th colspan="4">PRAIZVEDBA</th> <th colspan="4">REPRIZE</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>I</td><td>0</td><td>1</td><td>2</td> <td>I</td><td>0</td><td>1</td><td>2</td> </tr> <tr> <td></td><td>1</td><td>3</td><td>5</td> <td></td><td>1</td><td>3</td><td>5</td> </tr> <tr> <td>II</td><td>0</td><td>1</td><td>2</td> <td>II</td><td>0</td><td>1</td><td>2</td> </tr> <tr> <td></td><td>2</td><td>4</td><td>6</td> <td></td><td>2</td><td>4</td><td>6</td> </tr> <tr> <td>III</td><td>0</td><td>1</td><td>2</td> <td>III</td><td>0</td><td>1</td><td>2</td> </tr> <tr> <td></td><td>3</td><td>5</td><td>7</td> <td></td><td>3</td><td>5</td><td>7</td> </tr> <tr> <td>IV</td><td>0</td><td>1</td><td>2</td> <td>IV</td><td>0</td><td>1</td><td>2</td> </tr> <tr> <td></td><td>4</td><td>6</td><td>8</td> <td></td><td>4</td><td>6</td><td>8</td> </tr> <tr> <td>V</td><td>0</td><td>1</td><td>2</td> <td>V</td><td>0</td><td>1</td><td>2</td> </tr> <tr> <td></td><td>5</td><td>7</td><td>9</td> <td></td><td>5</td><td>7</td><td>9</td> </tr> <tr> <td>VI</td><td>0</td><td>1</td><td>3</td> <td>VI</td><td>0</td><td>1</td><td>3</td> </tr> <tr> <td></td><td>6</td><td>8</td><td>0</td> <td></td><td>6</td><td>8</td><td>0</td> </tr> <tr> <td>VII</td><td>0</td><td>1</td><td>3</td> <td>VII</td><td>0</td><td>1</td><td>3</td> </tr> <tr> <td></td><td>7</td><td>9</td><td>1</td> <td></td><td>7</td><td>9</td><td>1</td> </tr> <tr> <td>VIII</td><td>0</td><td>2</td><td></td> <td>VIII</td><td>0</td><td>2</td><td></td> </tr> <tr> <td></td><td>8</td><td>0</td><td></td> <td></td><td>8</td><td>0</td><td></td> </tr> <tr> <td>IX</td><td></td><td></td><td></td> <td>IX</td><td></td><td></td><td></td> </tr> <tr> <td>X</td><td></td><td></td><td></td> <td>X</td><td></td><td></td><td></td> </tr> <tr> <td>XI</td><td></td><td></td><td></td> <td>XI</td><td></td><td></td><td></td> </tr> <tr> <td>XII</td><td></td><td></td><td></td> <td>XII</td><td></td><td></td><td></td> </tr> </tbody> </table>	PRAIZVEDBA				REPRIZE				I	0	1	2	I	0	1	2		1	3	5		1	3	5	II	0	1	2	II	0	1	2		2	4	6		2	4	6	III	0	1	2	III	0	1	2		3	5	7		3	5	7	IV	0	1	2	IV	0	1	2		4	6	8		4	6	8	V	0	1	2	V	0	1	2		5	7	9		5	7	9	VI	0	1	3	VI	0	1	3		6	8	0		6	8	0	VII	0	1	3	VII	0	1	3		7	9	1		7	9	1	VIII	0	2		VIII	0	2			8	0			8	0		IX				IX				X				X				XI				XI				XII				XII			
PRAIZVEDBA				REPRIZE																																																																																																																																																																					
I	0	1	2	I	0	1	2																																																																																																																																																																		
	1	3	5		1	3	5																																																																																																																																																																		
II	0	1	2	II	0	1	2																																																																																																																																																																		
	2	4	6		2	4	6																																																																																																																																																																		
III	0	1	2	III	0	1	2																																																																																																																																																																		
	3	5	7		3	5	7																																																																																																																																																																		
IV	0	1	2	IV	0	1	2																																																																																																																																																																		
	4	6	8		4	6	8																																																																																																																																																																		
V	0	1	2	V	0	1	2																																																																																																																																																																		
	5	7	9		5	7	9																																																																																																																																																																		
VI	0	1	3	VI	0	1	3																																																																																																																																																																		
	6	8	0		6	8	0																																																																																																																																																																		
VII	0	1	3	VII	0	1	3																																																																																																																																																																		
	7	9	1		7	9	1																																																																																																																																																																		
VIII	0	2		VIII	0	2																																																																																																																																																																			
	8	0			8	0																																																																																																																																																																			
IX				IX																																																																																																																																																																					
X				X																																																																																																																																																																					
XI				XI																																																																																																																																																																					
XII				XII																																																																																																																																																																					

G 0011998 D01

(:)	A	<p>BILJEŠKE</p> <p>1. ... ..</p> <p>2. ... ..</p> <p>3. ... ..</p> <p>4. ... ..</p> <p>5. ... ..</p> <p>6. ... ..</p> <p>7. ... ..</p> <p>8. ... ..</p> <p>9. ... ..</p> <p>10. ... ..</p> <p>11. ... ..</p> <p>12. ... ..</p>	
	B		
	C		
	D		
	E		
	F		
	001		G
			H
			I
			J
	002		K
			L
			M
			N

NA KRAJEVIMA STOLJEĆA

DUBRAVKA VRGOČ

Traži se da junak i junakinja budu scen-
ski efektni. Ali u životu se ljudi ne ubija-
ju, ne vješaju, ne izjavljuju ljubav
svakog trenutka. I ne govore neprestano
patetične stvari. Oni jedu, piju, vuku se,
govore gluposti. Treba napisati takav
komad u kojem bi ljudi dolazili, odlazili,
ručali, pričali o vremenu, kartali se...
onako kako se to događa u životu. Tako
je pisao Anton Pavlović Čehov 90-ih
godina 19. stoljeća osjećajući senzibilitet
vremena umornog od velikih i važnih
tema, nesigurnog pred nadolazećom
smjenom epoha i ranjivog od zbroja
osobnih tragedija u osamljenosti neis-
punjenih žudnji.

Sto godina kasnije, pred krajem 20. sto-
ljeća, ista se pitanja nameću zbnjenom
vremenu i isti se odgovori još uvijek ne
nalaze. Čini se da razvojem tehnologije
nije ponuđen oslonac, da se povijesne
nade ni ovaj put nisu ostvarile, da brojni
stilovi ili post-stilovi nisu uspjeli
poništiti one tajne što izazivaju strah od
mogućeg suočenja s beznađem te da je
posve neizvjesno ili nerazumno tražiti
utočište u nekoj skorjoj budućnosti. Na
tragovima slične nemoći povezuju se
krajevi dvaju stoljeća, premiještajući s
jednog na drugo mjesto istu poniznost
pred opsesivnim problemima što nas još

uvijek muče, nerješivim upitima za one
koji su pokušavali razumjeti ili tumačiti
život negdje na koncu 1890-ih godina.
“Nakon zagrebačke premijere *Višnjika*
proveo sam s Petrom Brečićem cijeli dan
razgovarajući o Čehovu u jednom od
onih zabitnih zagrebačkih dvorišta koje
je on obožavao. Zaključili smo tada da
se Čehov kao vampir pojavljuje na kraju
stoljeća ili onda kada je stoljeće u krizi”,
izjavio je Paolo Magelli u jednom inter-
vjuu, nekoliko dana prije premijere
Ujaka Vanje i *Tri sestre*. Kao kroničar
jednog nesređenog vremena i sudbina
životnih epizodista naseljenih u svijetu
bez središta, bez odgoda i najava, Čehov
je zabilježio trenutak ruske stvarnosti u
pustoši provincijskih imanja. Naknadne
su interpretacije odčitavanja u njegovim
dramama prazno mjesto smisla, razoreni
motivi pod pritiskom posljednjih pitanja
i ljubavi, potrošeni rokovi, nemogućnost
snalaženja, zbilja u kojoj se naizgled
ništa ne događa... Kazališni su
teoretičari posljednjih stotinu godina na
tisućama stranica manje više uspješno
mjerili sposobnost podnošenja patnje
Čehovljevih junaka. Iz perspektive
kaotičnih 90-ih godina 20. stoljeća čini
se da se ništa bitno od Čehova do danas
ipak nije promijenilo. Stoga i ne čudi da
je njegov rukopis toliko privlačan europ-
skim redateljima s umornog kraja našeg
stoljeća.

Peter Zadek postavio je u Beču
početkom 1996. Čehovljeve *Višnjik*, a
zatim je isti tekst nekoliko mjeseci kas-
nije uprizorio u Berliner Ensembleu.
Nakon što je prikazana pred sam kraj
prošle godine u programu pariškoga
Jesenskog festivala, ta je predstava
proglašena jednim od vrhunaca europ-
skog kazališta u posljednjem desetljeću.
“Nikada *Višnjik* nije bio tako miran kao
u očima Petera Zadeka”, bilježi kritičar
Le Mondea, drugi pak primjećuje da se u
predstavu izravno upisuje Zadekova
biografija i da upravo ti tragovi njegove
životne povijesti što se isprepliću s
potrošenim sudbinama junaka neke
bivše drame na imanju Ljubov
Andrejevne čine izvedbu još zanimljivi-
jom. Bez ideoloških pozicija, nasilnih
redateljskih ispravnosti i potrebe za

jasnoćom nekog mogućeg svjetonazora,
Zadekov *Višnjik* govori o žudnji za onim
što ne možemo posjedovati, poput
skloništa od stvarnosti, u sigurnosti
neizbježnog kraja. “Sve se nastavlja
otprilike tamo gdje je bilo na početku.
Samo su stvari postale izvjesne i osobe
bez iluzija. Ni čuveni daleki zvuk, kao
da dolazi s neba, zvuk puknute strune,
umirući, tužan ovdje nije iskorišten za
poetske ili metafizičke ekskurze, kao što
je to, primjerice, bio slučaj u postavci
Giorgia Strehlera. Taj zvuk svi čuju, no
nitko na to ne obraća pažnju, kao što će
na kraju odzvanjati u prazno sjekira što
ruši stabla višnjika”, pisao je Zlatko
Wurzberg nakon pariške izvedbe berlin-
skoga *Višnjika*.

Još jedan *Višnjik* pamti europska publi-
ka. Peter Stein postavio ga je prvi put
1995. godine u programu Salzburškog
festivala, a potom je prikazivan na
pozornicama mnogih europskih
kazališta. Slabost smjene stoljeća i
bezvoljnost aristokrata nenaviklih na
promjene u samoći nerazumne patnje
izaziva nelagodu koja sa stranica jedine
Čehovljeve komedije, u Steinovoj režiji,
prelazi na pozornicu te u gledalište.
Osluškivanje vremena i njegovo upisi-
vanje u scenske prizore odgovara očeki-
vanjima publike, nostalgija je trenutačno
najsigurnije utočište, povijesni subjekt
postao je napokon subjektom bez svoje
povijesti, ideološke perspektive čine se
zauvijek izgubljenima, klasični se antag-
onizam ne uspostavlja više u sudaru
dvaju realiteta, a drama se ponovno
odčitava u inerciji životarenja, a ne u
naponima herojskih odluka. Steinov je
Višnjik predstava kraja jedne povijesti
kao što je to i njegov *Ujak Vanja* kojeg
su prošle godine i gledatelji i kritičari
ispratili najvećim pohvalama u progra-
mu Edinburškog festivala.

Za Paola Magellija Čehov je “pisac
egzistencijalnih pitanja”, a *Ujak Vanja* je
“teorem u kojem se govori o tome kako
se bez ljubavi ne može živjeti, a ljubavi
nigdje nema”. Na produženu bijelu
pozornicu Zagrebačkoga kazališta
mladih, omeđenu u pozadini biljkama
što predočavaju vrt u kojem se na
početku predstave odmara Marija

NADA SUBOTIĆ, ANJA ŠOVAGOVIĆ-DESPOT, FILIP NOLA I ZLATKO VITEZ
FOTOGRAFIJA: SANDRA VITALJIĆ

Vasiljevna i stara dadilja, postavljena je velika ljuljačka. To je mjesto na kojem će Astrov pokušati poljubiti Jelenu Andrejevnu i s kojeg će Seberjakov objaviti da prodaje imanje. Promašenost njihovih sudbina Čehov opravdava "epohom, klimom, prostorom...", Magelli ih prepušta ciničnom podsmijehu koji odgovara senzibilitetu naše epohe.

Ujak Vanja osvaja gledatelje pričom o ljubavi u predstavi sastavljenoj od otklona, prijevoja, raskoraka, preraspore-

đivanja, rasutosti i sabiranja. U svakom se njezinom prizoru prepoznaje očajna potreba za ljubavlju, kao razdvajanje, poput ponora koji ne nudi mogućnost prijenosa, u prizivanju želje i nemogućnosti njezine realizacije. Ljubav bez odjeka poništava svaki motiv i mogućnost uspostavljanja ikakvih ciljeva, prigušenu težnju prema Drugome koji će zauvijek ostati dalek i neuhvatljiv, u znaku zbroja osobnih tragedija što u konačnici ispisuju historiju, no ovaj

put, bez ideološkog označitelja.

U rascjepu između svijeta i svijesti Čehovljevi junaka protiču scenske slike Magellijeva *Ujaka Vanje* u kojem se tek kroz smijeh prepoznaje gubitak u predavanju nesnošljivoj žudnji i u njezinoj neostvarenosti. Zamišljanje nekog boljeg ili drugog života ovdje vodi u tragediju i to onu koja, upravo zbog izostanka "važnih" tema i "suvislih" razloga, zadržava komične predznake. Svaki se događaj, koji bi možda promijenio sud-

VANJA DRACH I ANJA ŠOVAGOVIĆ-DESPOT
FOTOGRAFIJA: SANDRA VITALJIĆ

bine nesabranih likova, događa poput usputne epizode, pred tuđim očima, u žurbi, slučajno, pred odlazak, u krivo vrijeme, na pogrešnom mjestu, iz nelagode... Realne neprilike poništavaju u Magellijevoj predstavi mogućnost bilo kakve artikulacije smisla, u izbjegavanju izravne namjere izmiču i izravna pitanja, ona što opterećuju gledatelje zbog svoje pojednostavljenosti i odveć jasnih ciljeva. Preostaje naposljetku nizanje slika na onoj zakrivljenoj liniji koja neumoljivo vodi u ništa.

Nakon velikih melodramskih i patetičnih scena što prolaze gotovo

neprimijećeno, beznačajni događaji, po Čehovljevim naputcima, zauzimaju u ovoj predstavi mnogo više mjesta i odvrćaju pažnju od drame čiji je model već odavno razoren. Povišeni tonovi, ironične upadice, histeričan smijeh, usputne olakšice... prate scenske prizore, od kojih su neki, poput oproštaja Jelene Andrejevine s Astrovim, ludila Ivana Petroviča Vojnickog i prepirke Jelene Andrejevine sa Sonjom, antologijske. Paolo Magelli i dramaturg Željka Udovičić prepoznaju u Čehovljevu pismu slabosti njegova vremena, društva, prostora, nezaštićenih osoba i

prenose ih u ovaj trenutak naše razlomljene stvarnosti.

Na pitanje pogada li Čehov senzibilitet ovog prostora i našeg vremena?, Magelli odgovara: "Mislim da će on pogadati sljedećih 200, 300, a možda i 1000 godina sve prostore", no i neurotična površnost svijeta koji ne ostavlja više prazno mjesto ni za osobe, ni za kolektivne drame, upisuje se izravno u predstavu Zagrebačkoga kazališta mladih, na nestalnoj crti što će uskoro razdvojiti dva stoljeća. Naizgled dvije krajnosti što zamjenjuju mjesta u predstavi koja osvaja smijehom i tišinom, želeći biti

zapamćena po lažoi u kojoj se uvijek otkrivaju ona posljednja pita-nja pod pritiskom "otrcanih" zbivanja. A Zlatko Vitez, igrom koja sama sebe poništava, u autoironičnim odmacima, održava predstavu na rubovima tragikomičnih prijevaja, sa strašću rezigniranog gubitnika prevodeći potisnutu ili skrivanu energiju Vojnickoga u neurotičnost nekoga drugog, novog Vanje. U rastrganom senzibilitetu nagoviještene i neispunjene realnosti odlično se snalaze i Katarina Bistrović Darvaš, Vanja Drach, Anja Šovagović Despot, Nada Subotić, Filip Nola, Zdenka Marunčić, Branko Supek i Kristijan Ugrina.

Da bismo odgovorili na pitanje - zašto je *Ujak Vanja* privukao jednakom snagom i publiku i kritičare te zbog čega se Peter Stein, Peter Zadek, Paolo Magelli i još mnogi redatelji posljednjih godina bave Čehovljevim dramama, trebamo prihvatiti podudarnost krajeva stoljeća, u neizvjesnosti koja premiješta sve moguće okomice i čini nas jednako ranjivima kao što su to bili i Čehovljevi dramski gubitnici. I dok se sigurno osjećamo u smijehu kojim ispraćamo ludilo neuzvrćene ljubavi u slučaju Ivana Petrovića Vojnickoga, preostaje vrijeme nakon predstave u kojemu ćemo se pitati koliko se zapravo razlikujemo od scenskih protagonista.

Namjerno oštećujući smisao i promašujući strogo uređene motive nekog odavno već mrtvog teatra, Magelli je ispisao na sceni nadahnutim redateljskim rukopisom najatraktivniji događaj u protekloj kazališnoj sezoni.

PAOLO MAGELLI

Ujak Vanja gruba je alegorija ovog vremena koje funkcionira kao upitnik - zbog čega uopće živjeti i je li život kao igra vrijedan svih naših patnji? Živimo u anonimnom vremenu u kojemu ništa nije definirano, nalazimo se usred oceana i nema zemlje na pomolu. Oko nas je tamna noć kojoj se ne vidi kraj. A Vanja je izoliran na svom imanju, daleko od svijeta, ima vremena za osluškivanje i razumijevanje svijeta bez vrijednosti. Ovo mi stoljeće izgleda kao putovanje

od Musilova "Čovjeka vez vrijednosti" do svijeta bez vrijednosti. I tako stigli smo do njegova kraja.

Sjećam se da sam kao dijete gledao *Ujaka Vanju* s Paolom Stopom, u Viscontijevoj režiji, i danas mi se čini, kada razmišljam o fragmentima te predstave, da je taj *Ujak Vanja* imao neku nadu da se svijet ipak može mijenjati. Sjećam se potom one divne Nekrošiusove predstave u kojoj su svjetlucule refleksije prošlosti poput putovanja u neke stare duše, s nostalgijom za nečim što je nepovratno, u fragmentima nekih izgubljenih ljubavi, etike, morala, mirisa... Naš *Ujak Vanja* nastoji objasniti sadašnje stanje duha, u želji da bude okrenut prema naprijed, a ne unazad, u smislu vremena u kojemu živimo i koje će naići. To nam ljudi najviše i zamjeraju, ističući kako u našoj predstavi nema Čehovljanske reminiscencije. Za mene je Čehov bio hladni dijagnostičar vremena koje će naići. Dok sam radio *Ujaka Vanju* neprestano sam čitao "Paviljon 6".

Vanja je čovjek u godinama u kojima se i ja nalazim. Zna da je promašio ljubav, da je talent izgubio, da je vrijeme loše potrošio i polako stiže do saznanja da svijet oko njega ne postoji, da je to jedna apstraktna ideja na koju možeš samo uzvratiti tišinom, a u osluškivanju te tišine sve počinje i završava. Ne uspijevam konkretizirati budućnost svijeta, ali u filozofskom, moralnom, ljubavnom i egzistencijalnom smislu ne vidim nikakav napredak. Kada čovjek ima vremena sjesti sa Sonjom i skupljati račune, on primjećuje da brojke ne štimate, pa ako ne štimate ljubav, zašto bi štimala matematika? Čehov je genijalan pisac, njega je lijepo slušati.

Kao relevantan ujak Vanja, Zlatko Vitez nosi u sebi tu komičnu tragediju čovjeka koji se pravi da je umoran. Posao što sam ga započeo s ansamblom Zagrebačkog kazališta mladih je posao koji bi trebalo razvijati, priča koja je zaslužila dodatak, a naši su kazališni uvjeti nažalost postali takvi da je već i ovako teško raditi, jer se od novca u kazalištu ne može živjeti. Trebali bismo se boriti za više vremena, za zajednički

život, za prostor..., a mi te mogućnosti nemamo ili ih imamo sve manje i manje. Kada se uđe u kontinent zvan Čehov, u njemu bi se s ekipom moralo ostati nekoliko godina. Mi smo tek interesantno načeli jednu temu, a sada bi trebalo nastaviti "pisati". Međutim, tu već ulaze neki drugi faktori u igru, postavlja se pitanje o položaju u kojemu se kazalište nalazi u ovoj zemlji, a ni u Europi mi se ne čini bolje.

ZLATKO VITEZ

Prije nekoliko godina Magelli mi je rekao da ćemo surađivati na jednom tekstu i mislio sam pritom na Čehova, na bilo koju njegovu dramu. U međuvremenu mi se dogodio ministarski mandat, Magelli je režirao *Višnjik*, pa smo zajedno došli do *Ujaka Vanje*. Činilo mi se nekako da mi u mojim zrelim glumačkim godinama nedostaje veliki tekst. Bavio sam se uglavnom domaćim autorima u "Histrionima", od oživljavanja dramske baštine do predstavljanja mladih hrvatskih pisaca.

Kao student čitao sam Čehova i bio sam impresioniran njime. Jednom sam, godine 1973., igrao u *Platonovu*, no nekako se dogodilo da slučajem nisam uspio odigrati ništa od tog velikog pisca - kad je Kunčević radio *Ivanova*, bio sam u vojsci, kada je pripremao *Tri sestre*, nisam bio u kazalištu, Kosta Spaić zvao me je 1975. da odigram *Trepljova* u *Galebu*, ali tada nisam želio otići iz "Gavelle"... Poslije nikada više nisam imao prilike igrati u Čehovljevoj drami, i vjerojatno je ta moja želja eksplodirala u ulozu ujaka Vanje.

Ne volim glumiti, ako nemam neki drugi razlog, ako si ne uspijem odgovoriti na pitanje - čemu to? Činilo mi se da Čehov danas, na kraju stoljeća, sjajno može progovoriti o našim sudbinama, o našoj osamljenosti, čekanju, o našem gledanju u vlastitu nutrinu, o tim vulkanima koji bi u svakom trenutku mogli eksplodirati. *Ujak Vanja* globalna je metafora svijeta na zalazu, koji se traži, batrga, nezadovoljan sa svojom pozicijom, izgubljen u tom makrosvemiru.

Glumci često igraju tekstove koji ih ne

zadovoljavaju, a ja sam ovdje imao sam sreću igrati ulogu koja me je obogatila. Kroz tu ulogu, na tragu tragikomičnosti, progovorio sam o sebi, ali nisam pri tom narušio Čehova, nisam napravio nikakav masakr. Vanja je Hamlet zrelih godina u svijetu 19. ili kraja 20. stoljeća. To je uloga koju glumac želi igrati u zrelim godinama, kao što je u mladosti želio igrati Hamleta.

Magelli je redatelj koji ima ogromnu energiju i predan je poslu, time me je kupio, a kupio sam i ja njega. Za glumca nije lako prebacivati se u razne uloge. Treba se, naime, iz uloge savjetnika prebaciti u neku drugu ulogu. Paolo je radio koncentrirano u kratkim razdobljima, tako da glumci moraju imati i želju i biti itekako spremni da bi to odradili. Bilo je zgodnih anegdota tijekom pokusa na temu kako jedan HDZ-ovac može raditi s liberalom.... Čudno je to, u svakom intervjuu pitaju Magellija kako je bilo raditi sa Zlatkom Vitezom, kao da sam neki manijak, nastran čovjek.

Rekao sam Paolu na početku pokusa, znajući za njegove ekstravagantne sklonosti u kazalištu: "Ja ne znam te kerefeke, znam samo glumiti." Rekao je tada: "Najviše od svih pisaca volim Čehova i mrzim ga gledati u kazalištu. Kad glumci plaču, ja se u publici smijem". Čini mi se da je ključ igranja Čehova u iskrenosti, u vlastitom iskustvu, našim znanjima... Magelli je tražio da u sebi nađemo motiv za iskrenost, a naš je glumački zadatak da lažemo. Zato nas je stavio pred publiku. Igramo bez rampe, ništa više ne možemo skriti. U tom zajedništvu s publikom osjećamo kako ona s nama diše.

ODJECI IZ TISKA - "UJAK VANJA"

...Magellijevo iščitavanje Čehova prerasta u teatar pomno doziranog nizanja maštovitih, atraktivnih i nerijetko duhovitih scenskih rješenja, teatar simplificiranog, ali transparentnog znakovlja i teatar odustajanja. Prvo je zalagatelj gledljivosti predstave (atraktivnijeg Čehova još nisam stigao vidjeti), drugo šlagvort naknadnim esejističkim propitivanjima, treće jedan od ključnih usmje-

ritelja glumačke igre, ali i najsnažniji čehovljanski argument predstave. Slijedeći autorovu poetiku, Magelli sve stvari dovodi do ruba, do dramaturški preuranjene točke prijelaza koja znači promjenu odnosa, situacije, života. Rubikon je to koji se ne prelazi, sve do njega sloboda interpretacije je neograničena...

Hrvoje Ivanković
Teatar odustajanja,
Slobodna Dalmacija

...Toplina, životnost, inteligentna tuga i sućutni humor, lakoća i jednostavnost, udruženi s visokoestetiziranom stilizacijom vizualnoga, te vrlo čitak autorski rukopis, osnova su Magellijeve čitanja Čehova. Tanka nit između realistične motivacije i stilizacije temelj je redateljevog pristupanja Čehovu. Osobitost je rezultat htijenja, a ono je živa komunikacija s gledateljem. Magelli gledatelju nudi prije svega emocije, potom igru, vizualno atraktivnu i dekorativnu sliku, ali i uvjerljivu i životnu dramsku situaciju. Ni u jednom trenutku ne teži naturalističnosti, nego traga za teatralizacijom, razigranošću i infantilnostima koje su već upisane u Čehovljeve dijaloge i dramske situacije...

Nives Madunić
Tužno, smiješno, uvredljivo,
Tjednik, 22.3.1997.

Ujak Vanja iz glumačke radionice Zlatka Viteza, ruku na srce, toliko je duhovito i Čehovu vjerno "uhvaćen" da se i cijela predstava može prošvercati sa "solažama" njegove kreacije. Vitez tekst izgovara ležeći na krevetu s nogama na uzglavlju, ramena uvukavši i ruke kao šape podigavši kad se od njega očekuje da bude "poslušan" (Vanja i inače ima predobro "pseće srce"), ironično aplaudirajući sugovorniku pljeskanjem po "lopti" svoga trbuha, a gutljaj vode koji ispija da se smiri završava prolijevanjem po vlastitoj glavi cijelog vrča. Serebjakova također izvanredan Vanja Drach utjelovljuje reumatičnoga, razmaženog i egoističnog Profesora, Vitezov će Vanja gađati jabukama ubranim u vrtu svoga zapuštenog imanja, a

Astrova će zbog Sonje lagano ošamariti i zatim brzo, kao stidljivi dječak, pobjeći. Mnoge vidjeh, ali Vitezov i Magelliev *is the best...*

Nataša Govedić
Pirotehnika u ruci djeteta,
Vijenac, 27.3.1997.

...Daleka od plačljive sentimentalnosti kakva je nekad u predstavama Čehova prevladavala, ali isto tako i podalje od hladne, zatamnjene groteske kakvom je odisao *Višnjik* iste ekipe u predvorju DK "Gavelle" - ovo uprizorenje nalazi pravi ton za bogatu komediju uništenih života kakvom se u razmjerima širim od pojedinačnih sudbina iskazuje ova drama. Kao i u *Višnjiku* prostora za igru je opet "tako mnogo da se u njemu mali čovjek nema snage orijentirati", teatraliziran je zelenilom i rasvjetom proširene pozornice koja traži podignuti glas i smionu gestu, gradeći snažnu ekspresivnost koja nije na štetu uvjerljivosti...

Marija Grgičević
Vrhunski humorizam,
Večernji list, 17.3.1997.

Ujak Vanja odlična je predstava, prožeta znakovitim ozračjem, dinamična, svježja, duhovita (crta koja Magelliju nije uvijek uspijevala), čak s nekoliko antologijskih trenutaka (obračun između Serebjakova i Vojnickog), dok su *Tri sestre* samo zamorni prikaz jednog radikalnog stila koji je prešao u artificijalnost i manirizam...

Boris B. Hrovat
Dva lica jednog redatelja,
Hrvatsko slovo, 21.3.1997.

Zapravo, nema te čehovljanske dramske rečenice kojom se daje izvesti doskočicu a da se bitno ne skrene sa staze i ne zaluta u pustoš. Međutim, Zagrebačko kazalište mladih stiglo je u Split upravo s takvom zalutalom predstavom u kojoj više nije ostalo ni Č od Čehova i koja se može podmetnuti samo neupućenima ili, možda, zlonamjernim sudionicima. Ispalo je, Bože oprosti, kao da su se gosti iz Zagreba naprosto naružali Čehovu i od njega pokušali napraviti budalu za neku sajamsku publiku... I

umjesto da se usredotoči na presudnost riječi, ta režija bježi u samovoljne zornosti, pa joj se može, na primjer, dogoditi da Čehovljeva Sonja svoju najznačajniju rečenicu izgovori punih usta, odnosno s golemim zalogajem u njima. Tu, zapravo, svatko nešto doslovce gađa, baca ili prevrće kako bi kompenzirao gubitak duhovnosti, pa u cijelom slučaju kao da prijete nekakva koreodramska opasnost. Tijela su toliko nadmoćna riječima da sve zajedno opasno najavljuje šutnju nakon te silne, nepotrebne galame. Poslije galame se, naime, više nema što reći. Možete vi to, gospodo, gledati i doživjeti kako hoćete, ali Čehov vam neće uvažiti ni jedan jedini argument za pohvalu....

Anatolij Kudrjacev
Osramočeni Čehov,
Slobodna Dalmacija, 5.12.1997.

FILIP NOLA I ANJA ŠOVAGOVIĆ-DESPOT
FOTOGRAFIJA: SANDRA VITALJIĆ